

Fe, hermenèutica, paraula

Títol: Fe, hermenèutica, paraula

Autor: Raimon Panikkar

Traducció: Carles Miró, Jordi Pigem, Anna Punsoda, Esteve Serra Arús i Tina Vallès

I.S.B.N.: 978-84-15518-58-7

Editorial: Fragmenta

El passat 29 d'octubre de 2016 se celebrà a la Casa Eranos (Moscia) un seminari sobre «Espiritualitat i ciència», segons la visió filosòfica de Raimon Panikkar (1918-2010); un seminari que va reunir, com ho sol fer anualment, un grup restringit d'acadèmics pertanyents a diferents disciplines.

Aquest comentari ve a tomb perquè pensem que la col·lecció «Opera Omnia» de Panikkar, que està traduïnt al català Fragmenta Editorial, ([vegeu-ne les ressenyes](#)), ofereix l'obra d'una de les ments més preclares del nostre país.

El desembre, dos mesos més tard d'aquest seminari, sortia publicat *Fe, hermenèutica, paraula*, el volum IX/tom 2 de l'esmentada col·lecció.

En aquest llibre, Panikkar ens apropa tres mots significatius: la fe, com a dimensió humana, l'hermenèutica, la ciència de donar significat, i la paraula, més que un instrument que ens permet no solament una manera de veure el món sinó de *ser* en el món.

Des del seu punt de vista, Panikkar ens diu que quan a l'home se'l priva de la fe no sap com portar el pes de les complexitats vitals, internes i externes. «L'ésser humà no pot assolir el seu destí i no "reconeix" el fonament del seu ésser.» I segueix amb la següent afirmació: «Si la religió (de *religare*) és el que lliga l'home al seu fonament, la fe és el que l'allibera d'una mera existència còsmica, de ser només una *cosa*.» Heus aquí, doncs, com entén i com descriu Panikkar la fe.

A continuació, el filòsof assenyala els diferents aspectes de la fe, com ara l'ortodòxia, tenint en compte que l'element intel·lectual no esgota la naturalesa de la fe; l'ortopoesi, la fe entesa com a llibertat humana lliurement assumida, i l'ortopraxi, que expressa aquella activitat humana que permet modelar l'existència exterior i la dimensió interna de l'ésser humà.

Tot seguit, l'autor exposa en la segona part del llibre, la més àmplia, els diferents aspectes de

l'hermenèutica, dels quals destaquem el capítol dedicat al pluralisme filosòfic i la pluralitat de les religions.

Panikkar va més enllà. En el setè capítol d'aquesta segona part, posa a les nostres mans el pes de la mentida. Un aspecte importantíssim en aquesta època que anomenem la de la postveritat. A la tercera part del llibre, dedicat a la paraula, el pensador català ens parla de la nostra llengua, el català, no des del punt de vista de la normalització lingüística, sinó del vincle que la llengua té amb la identitat d'un poble.

La paraula com a creadora de realitat no pot ser destruïda. Tot llenguatge humà és una forma única de veure el món, diu Panikkar, i és per això que la pèrdua d'una llengua significa, doncs, la pèrdua d'un món. No hi ha dubte que vivim en un constant perill, perquè en la situació actual del menyspreu per la llengua catalana des de les institucions de l'Estat, tenim el risc de perdre la nostra identitat. Mereixem el respecte per la nostra llengua, pel nostre dret inalienable a existir.

Text: Carme Miró

